

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

13. června 2017(*)

„Řízení o předběžné otázce – článek 355 odst. 3 SFEU – Status Gibraltaru – článek 56 SFEU – Volný pohyb služeb – řízení vnitrostátní situace – Nepřípustnost“

Ve věci C-591/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) [Vrchní soud (Anglie a Wales), oddělení Queen's Bench (správní senát), Spojené království] ze dne 21. září 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 13. listopadu 2015, v řízení

The Queen, na žádost:

The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited,

proti

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

Her Majesty's Treasury,

za přítomnosti:

Her Majesty's Government of Gibraltar,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, M. Ilešič (zpravodaj), L. Bay Larsen a T. von Danwitz, předsedové senátu, J. Malenovský, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, C. Toader, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. října 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited D. Rose, QC, J. Boyd, barrister, a L. J. Cass, solicitor,

– za Her Majesty's Government of Gibraltar D. Pannickem, QC, M. Llamasem, QC, a R. Mehtou, barrister, zmocnění F. Laurence, solicitor,

- za vládu Spojeného království S. Simmons, M. Holtem a D. Robertsonem, jako zmocněnci, ve spolupráci s K. Bealem, QC, J. Oliverem a S. Wilkinson, barristers,
- za belgickou vládu L. Van den Broeck a M. Jacobs, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s R. Verbekem a P. Vlaemminckem, advocaten,
- za českou vládu M. Smolkem, T. Müllerem a J. Vlášilem, jako zmocněnci,
- za Irsko E. Creedon, A. Joycem a J. Quaney, jako zmocněnci, ve spolupráci s C. Power, SC, a C. Toland, BL,
- za španělskou vládu M. A. Sampol Pucurullem a A. Rubio Gonzálezem, jako zmocněnci,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredosem, A. Silva Coelho a P. de Sousa Inês, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi R. Lyalem a W. Roelsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. ledna 2017,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 56 a čl. 355 odst. 3 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited (dále jen „GBGA“) na straně jedné a Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (daňová a celní správa, Spojené království) a Her Majesty's Treasury (státní pokladna, Spojené království) na straně druhé ve věci legality daňového režimu pro daně z hazardních her.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Kapitola XI Charty Spojených národů, podepsaná v San Francisku dne 26. června 1945, nadepsaná „Prohlášení o nesamosprávných územích“, obsahuje článek 73, který stanoví:

„Členové Spojených národů, kteří mají nebo přejímají odpovědnost za správu území, jejichž lid ještě nedosáhl v plné míře samosprávy, uznávají zásadu, že zájmy obyvatel těchto území jsou na prvním místě, a přijímají za svou svatou povinnost závazek, že budou v rámci soustavy mezinárodního míru a bezpečnosti zřízené touto chartou co nejvíce podporovati jejich blahobyť, a že za tím účelem:

[...]

e) budou pravidelně zasílat generálnímu tajemníkovi pro informaci – s výhradou omezení, jichž by si vyžádala bezpečnost a zetele ústavní – statistické a jiné informace odborného rázu o hospodářských, sociálních a výchovných poměrech území, za která odpovídají, kromě území, pro něž platí kapitoly XII a XIII.“

Status Gibraltaru

4 Gibraltar byl postoupen králem Španělska Britské koruně Utrechtskou smlouvou uzavřenou mezi první uvedeným a královnou Velké Británie dne 13. července 1713 v rámci smluv ukončujících válku o dědictví španělské. Článek X poslední v této uvedené smlouvy upřesňuje, že pokud by Britská koruna někdy zamýšlela darovat, prodat nebo zcizit jakýmkoli jiným způsobem vlastnictví města Gibraltar, je povinna poskytnout Španělské koruně předkupní právo před jakýmkoli jiným zájemcem.

5 Gibraltar je v současné době kolonií Britské koruny. Není součástí Spojeného království.

6 Systém správy Gibraltarů je stanoven v Gibraltar Constitution Order 2006 (ústavní nařízení Gibraltarů z roku 2006), které vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2007. Na základě tohoto nařízení je výkonná moc na Gibraltarů vykonávána guvernérem jmenovaným královnou, a pokud jde o určité vnitřní pravomoci, Her Majesty's Government of Gibraltar (dále jen „vláda Gibraltarů“). Legislativní moc je vykonávána královnou a parlamentem Gibraltarů, jehož členové jsou voleni každé čtyři roky gibraltarskými voliči. Na Gibraltarů byly zřízeny zvláštní soudy. Proti rozsudkům nejvyššího soudu Gibraltarů existuje možnost podat opravný prostředek k Judicial Committee of the Privy Council (soudní komise královské rady).

7 Podle mezinárodního práva je Gibraltar zařazen na seznam nesamosprávných území ve smyslu článku 73 Charty Spojených národů.

8 Podle unijního práva je Gibraltar evropským územím, za jehož zahraniční vztahy převzal odpovědnost členský stát ve smyslu čl. 355 odst. 3 SFEU a vztahují se na něj ustanovení Smlouvy. Akt o podmínkách přistoupení Dánského království, Irsko a Království Velké Británie a Severního Irsko a o úpravách smluv (Úč. vst. 1972, L 73, s. 14, dále jen „Akt o přistoupení z roku 1972“) nicméně stanoví, že určité části Smlouvy se na Gibraltar nevztahují.

9 Článek 28 Aktu o přistoupení z roku 1972 stanoví:

„Akty orgánů Společenství týkající se výrobků stanovených v příloze II Smlouvy o EHS a výrobků, které při dovozu do Společenství podléhají zvláštním pravidlům vzhledem k provádění společné zemědělské politiky, jakož i akty o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu, se nepoužijí na Gibraltar, nestanoví-li Rada na návrh Komise jednomyslně jinak.“

10 Na základě článku 29 Aktu o přistoupení z roku 1972 ve spojení s bodem 4 části I přílohy I tohoto Aktu o přistoupení je území Gibraltarů vyloučeno z celního území Unie.

Právo Spojeného království

11 Ve Spojeném království existuje sedm daní z hazardních her. Daňový režim, který byl zaveden kapitolami 1 až 4 části 3 Finance Act 2014 (finanční zákon z roku 2014, dále jen „finanční zákon z roku 2014“) a přílohami 27 až 29 tohoto zákona, se týká tří daní dotčených ve věci v povodním řízení, a sice obecné daně ze sázení, kromě sázky na rozptyl, daně ze sázkových her se společným vkladem a daně z her na dálku, a podle předkládajícího soudu ve vztahu k této dani zavedl režim zdanění podle „místa využití služeb“.

12 Předkládající soud v předkládacím rozhodnutí jako příklad uvádí ustanovení týkající se daně z her na dálku, která jsou obsažena v kapitole 3 části 3 finančního zákona z roku 2014.

13 Článek 154 finančního zákona z roku 2014 vymezuje „hry na dálku“ jako hraní her, kterého se osoby účastní prostřednictvím internetu, telefonu, televize, rozhlasu nebo jakéhokoli jiného druhu elektronické nebo jiné technologie usnadňující komunikaci.

14 §lánek 155 odst. 1 finan?ního zákona z roku 2014 stanoví, že spot?ební da?, nazvaná „da? z her na dálku“, má být vybírána z „ú?asti osoby podléhající dani na hraní her na dálku za podmínek sjednaných mezi touto osobou a jinou osobou (provozovatelem her)“.

15 Pojem „osoba podléhající dani“ je vymezen v ?l. 155 odst. 2 finan?ního zákona z roku 2014 a zahrnuje mimo jiné „jakoukoli osobu usazenou ve Spojeném království („UK person“)“. V ?látku 186 odst. 1 finan?ního zákona z roku 2014 je „osoba usazená ve Spojeném království (UK person)“ vymezena jako „fyzická osoba, která obvykle žije ve Spojeném království“ nebo „právní osoba, která byla právn? založena ve Spojeném království“.

16 Podle ?l. 155 odst. 3 finan?ního zákona z roku 2014 je sazba dan? z her na dálku stanovena na 15 % ze „zisk? provozovatele her“ z her na dálku za zú?tovací období.

17 §lánek 157 finan?ního zákona z roku 2014 definuje pojem „zisky provozovatele her“ v oblasti b?žných her v tom smyslu, že je t?eba za ú?elem jejich výpo?tu od sou?tu vklad? do b?žných her obdrž?ných provozovatelem b?hem zú?tovacího období ode?íst výhry vyplacené provozovatelem z takových her b?hem téhož období.

Spor v p?vodním ?ízení a p?edb?žné otázky

18 GBGA je profesní sdružení, jehož ?leny jsou zejména provozovatelé hazardních her usazení na Gibraltar, kte?í poskytují hazardní služby na dálku zákazník?m ve Spojeném království a jinde.

19 Dne 17. ?ervence 2014 vstoupil ve Spojeném království v platnost da?ový režim týkající se ur?itých daní z hazardních her, který byl upraven ve finan?ním zákon? z roku 2014 a dopln?n sd?leními a pokyny, které p?ijala da?ová a celní správa (dále jen „nový da?ový režim“).

20 GBGA podalo k p?edkládajícímu soudu žalobu zn?jící na p?ezkum legality nového da?ového režimu ve vztahu k unijnímu právu. Sdružení v tomto ohledu tvrdí, že dan? placené v rámci tohoto režimu jsou exteritoriální, jsou p?ekážkou volnému pohybu služeb a diskriminují poskytovatele služeb usazené mimo Spojené království. Takové dan? krom? toho podle GBGA nemohou být od?vodn?ny cíli, zejména hospodá?skými, jimiž argumentuje Spojené království. Nový da?ový režim je proto podle názoru GBGA neslu?itelný s ?lánkem 56 SFEU.

21 P?edkládající soud v tomto ohledu uvádí, že na základ? režimu zdan?ní hazardních her na dálku použitelného p?ed nabytím ú?innosti nového da?ového režimu, platili poskytovatelé služeb v oblasti hazardních her provozovaných na dálku usazení ve Spojeném království da? ve výši 15 % z hrubého zisku bez ohledu na místo bydlišt? jejich zákazník?, p?i?emž tato da? byla založena na zásad? „místa poskytování služeb“. Poskytovatelé služeb v oblasti hazardních her provozovaných na dálku, kte?í byli usazení na Gibraltar nebo jinde mimo Spojené království, neplatili ve Spojeném království žádnou da? ze služeb v oblasti t?chto her poskytovaných osobám ve Spojeném království.

22 P?edkládající soud uvádí, že jedním z hlavních cíl? nového da?ového režimu, který je založen na zásad? „místa využití služeb“, je upravit zdan?ní hazardních her tak, aby poskytovatelé, kte?í nabízejí služby v oblasti takových her zákazník?m ve Spojeném království, platili bez ohledu na místo svého usazení do státní pokladny Spojeného království da? za takové služby, p?i?emž její sazba je stanovena ve výši 15 % ze zisk? t?chto poskytovatel?, jak jsou definovány finan?ním zákonem z roku 2014, za dot?ené ú?etní období.

23 Na základ? t?chto nových daní, zejména dan? z hazardních her provozovaných na dálku,

na kterou odkazuje předkládající soud ve svém rozhodnutí a která se vztahuje bez rozdílu na všechny hospodářské subjekty, jež poskytují služby v oblasti hazardních her na dálku osobám usazeným ve Spojeném království, již takoví poskytovatelé služeb v oblasti těchto her usazení na Gibraltar, jako jsou členové sdružení GBGA, nemohou podle předkládajícího soudu poskytovat své služby na trhu hazardních her Spojeného království, aniž by v tomto členském státě zaplatili jakoukoliv daň.

24 S ohledem na tyto úvahy má předkládající soud za to, že je třeba objasnit ústavní právní status Gibraltar v unijním právu, a konkrétní otázku, zda se takové hospodářské subjekty, jako jsou členové GBGA usazení na Gibraltar, mohou dovolávat unijního práva v souvislosti s právní úpravou přijatou Spojeným královstvím, která zavádí nový daňový režim, a pokud ano, zda je taková právní úprava v rozporu s požadavky článku 56 SFEU.

25 Za těchto podmínek se High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) [Vrchní soud (Anglie a Wales), oddělení Queen's Bench (správní senát), Spojené království] rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Pro účely článku 56 SFEU a ve světle ústavního právního vztahu mezi Gibraltarem a Spojeným královstvím:

a) je třeba na Gibraltar a Spojené království pro účely unijního práva pohlížet tak, jako kdyby byly součástí jediného členského státu, v důsledku čehož se článek 56 SFEU neuplatní, leda v rozsahu, ve kterém se může uplatnit na vnitřní opatření?

Podpírá,

b) má Gibraltar v rámci Unie s ohledem na čl. 355 odst. 3 SFEU ústavní právní status území nezávislého na Spojeném království, a je tudíž třeba pro účely článku 56 SFEU na poskytování služeb mezi Gibraltarem a Spojeným královstvím pohlížet jako na obchod uvnitř Unie?

Podpírá,

c) je třeba na Gibraltar pohlížet jako na třetí zemi nebo území s tím úinkem, že se unijní právo použije v souvislosti s obchodem mezi nimi pouze za okolností, kdy se použije ve vztahu mezi členským státem a nečlenským státem?

Podpírá,

d) je třeba pro účely článku 56 SFEU pohlížet na ústavní právní vztah mezi Gibraltarem a Spojeným královstvím nějakým jiným způsobem?

2) Představují vnitrostátní opatření v oblasti zdanění, která vykazují takové znaky jako opatření v rámci nového daňového režimu, omezení práva na volný pohyb služeb pro účely článku 56 SFEU?

3) Pokud ano, jsou cíle, které podle předkládajícího soudu sledují vnitrostátní opatření, jako je nový daňový režim, legitimními cíli, jimiž lze odvodnit omezení práva na volný pohyb služeb podle článku 56 SFEU?“

K předběžným otázkám

K první otázce

26 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 355 odst. 3 SFEU ve spojení s článkem 56 SFEU vykládány v tom smyslu, že poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými na Gibraltaru osobám usazeným ve Spojeném království je z pohledu unijního práva situací, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu.

27 Za účelem zodpovězení této otázky je třeba nejprve připomenout, že unijní právo se vztahuje na členské státy na základě čl. 52 odst. 1 SEU. Podle čl. 52 odst. 2 SEU je územní působnost Smluv vymezena v článku 355 SFEU.

28 Na základě čl. 355 odst. 3 SFEU se ustanovení Smluv vztahují i na evropská území, za jejichž zahraniční vztahy převzal odpovědnost členský stát.

29 V této souvislosti je třeba připomenout, že Gibraltar je evropským územím, za jehož zahraniční vztahy převzal odpovědnost členský stát, a sice Spojené království, a že na základě čl. 355 odst. 3 SFEU se na toto území vztahuje unijní právo (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. září 2003, Komise v. Spojené království, C-30/01, EU:C:2003:489, bod 47, a ze dne 12. září 2006, Španělsko v. Spojené království, C-145/04, EU:C:2006:543, bod 19).

30 Odchylně od čl. 355 odst. 3 SFEU se na základě Aktu o přistoupení z roku 1972 unijní akty upravující určité oblasti unijního práva na Gibraltar nevztahují, protože se jedná o výjimky zavedené s ohledem na zvláštní právní situaci a zejména postavení tohoto území jako svobodného přístavu (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 21. července 2005, Komise v. Spojené království, C-349/03, EU:C:2005:488, bod 41). Uvedené výjimky se však netýkají volného pohybu služeb upraveného v článku 56 SFEU.

31 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 56 SFEU se na Gibraltar na základě čl. 355 odst. 3 SFEU vztahuje.

32 Dále je třeba připomenout, že článek 56 SFEU zakazuje omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb.

33 Naproti tomu se podle ustálené judikatury ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti volného pohybu služeb nepoužijí na situaci, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu (rozsudek ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 47 a citovaná judikatura).

34 V této souvislosti je třeba zkoumat, zda poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými v Gibraltaru osobám usazeným ve Spojeném království je z pohledu unijního práva situací, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu.

35 Je pravda, že v tomto ohledu Soudní dvůr již konstatoval, jak poukázali všichni zúčastnění, že Gibraltar není součástí Spojeného království (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. září 2003, Komise v. Spojené království, C-30/01, EU:C:2003:489, bod 47, a ze dne 12. září 2006, Španělsko v. Spojené království, C-145/04, EU:C:2006:543, bod 15).

36 Tato okolnost však nemůže být rozhodující pro účely určení toho, zda je nutno dvůr území považovat pro účely použitelnosti ustanovení týkajících se základních svobod za jeden členský stát. Soudní dvůr již totiž v bodě 54 rozsudku ze dne 8. listopadu 2005, Jersey Produce Marketing Organisation (C-293/02, EU:C:2005:664), rozhodl, že pro účely použití článků 23, 25, 28 a 29 ES je nutno britské Normanské ostrovy, jejichž součástí je správní oblast Jersey, ostrov Man a Spojené království považovat za jeden členský stát bez ohledu na okolnost, že tyto ostrovy nejsou

součástí Spojeného království.

37 K tomuto závěru dospěl tak, že, poté co připomněl, že Spojené království převzalo odpovědnost za zahraniční vztahy správní oblasti Jersey, opřel se Soudní dvůr mimo jiné o okolnost, že podle čl. 1 odst. 1 protokolu č. 3 týkajícího se britských Normanských ostrovů a ostrovu Man, který je připojen k Aktu o přistoupení z roku 1972, se unijní právní úprava v oblasti cel a množstevních omezení použije na britské Normanské ostrovy a ostrov Man „za stejných podmínek jako na Spojené království“, a dále vycházel z nedostatku prvku statusu těchto ostrovů, které by umožňovaly považovat vztahy mezi těmito ostrovy a Spojeným královstvím za srovnatelné se vztahy mezi dvěma členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2005, Jersey Produce Marketing Organisation, C-293/02, EU:C:2005:664, body 43, 45 a 46).

38 Pokud jde zprv o podmínky, za nichž se článek 56 SFEU použije na Gibraltar, je pravda, že čl. 355 odst. 3 SFEU neuvádí, že se uvedený článek 56 použije na Gibraltar „za stejných podmínek jako na Spojené království“.

39 Je ovšem třeba připomenout, že čl. 355 odst. 3 SFEU rozšiřuje použitelnost ustanovení unijního práva na území Gibraltar s výhradou výjimek výslovně upravených v Aktu o přistoupení z roku 1972, které však neupravují volný pohyb služeb.

40 Kromě toho skutečnost, na kterou poukázala vláda Gibraltar, že se článek 56 SFEU vztahuje na Gibraltar na základě čl. 355 odst. 3 SFEU a na Spojené království se vztahuje na základě čl. 52 odst. 1 SEU, je v tomto ohledu irelevantní. V obdobném kontextu totiž skutečnost, že se unijní právní úprava v oblasti cel a množstevních omezení použije na britské Normanské ostrovy a ostrov Man na základě čl. 1 odst. 1 protokolu č. 3, který je připojen k Aktu o přistoupení z roku 1972, a na Spojené království na základě čl. 52 odst. 1 SEU, nezabránila Soudnímu dvoru dospět k závěru, že pro účely použití této právní úpravy je nutno uvedené ostrovy a Spojené království považovat za jeden členský stát (rozsudek ze dne 8. listopadu 2005, Jersey Produce Marketing Organisation, C-293/02, EU:C:2005:664, bod 54).

41 Z druhé neexistuje žádný další prvek, který by pro účely článku 56 SFEU umožňoval považovat vztahy mezi Gibaltarem a Spojeným královstvím za srovnatelné se vztahy mezi dvěma členskými státy.

42 Srovnávat obchody mezi Gibaltarem a Spojeným královstvím s obchody mezi členskými státy by naopak znamenalo popření vztahu uznaného v čl. 355 odst. 3 SFEU mezi tímto územím a tímto členským státem. V tomto ohledu je nesporné, že závazky na základě Smluv včetně ostatním členským státům převzalo Spojené království, pokud jde o použití a provádění unijního práva na území Gibraltar (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. září 2003, Komise v. Spojené království, C-30/01, EU:C:2003:489, body 1 a 47, a ze dne 21. července 2005, Komise v. Spojené království, C-349/03, EU:C:2005:488, bod 56), jak uvedl generální advokát v bodě 37 svého stanoviska.

43 Z toho vyplývá, že poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými v Gibraltar osobám usazeným ve Spojeném království je z pohledu unijního práva situací, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu

44 Tento výklad nezpochybňuje ani argument přednesený vládou Gibraltar, podle kterého by byl tímto ohrožen cíl článku 26 SFEU zajistit fungování vnitřního trhu a cíl zahrnout Gibraltar do tohoto trhu, který podle této vlády sleduje čl. 355 odst. 3 SFEU.

45 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle svého samotného znění stanoví čl. 26 odst. 2

SFEU, že vnitřní trh zahrnuje prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu v souladu s ustanoveními Smluv, přičemž článek 56 SFEU je takovým ustanovením, pokud jde o volný pohyb služeb.

46 Jak bylo uvedeno v bodech 32 a 33 tohoto rozsudku, použitelnost článku 56 SFEU na zmíněnou situaci vyžaduje mezinárodní prvek.

47 Z výkladu zvoleného v bodě 43 tohoto rozsudku ostatně nevyplývá, že článek 56 SFEU je nepoužitelný na území Gibraltaru, jak tvrdí vláda Gibraltaru. Toto ustanovení zůstává plně použitelné na uvedeném území za stejných podmínek, jaké jsou stanoveny pro jakéhokoli jiné území Unie, na které se vztahuje, včetně podmínky vyžadující mezinárodní prvek.

48 Úvahy týkající se statusu Gibraltaru podle vnitrostátního ústavního práva nebo podle mezinárodního práva tento výklad také nevyvracejí.

49 Pokud jde zprv o postavení Gibraltaru podle vnitrostátního ústavního práva, vláda Gibraltaru s odkazem na rozsudek ze dne 10. října 1978, Hansen & Balle (148/77, EU:C:1978:173), tvrdí, že status tohoto území v unijním právu by měl být určen mimo jiné jeho statusem ve vnitrostátním právu.

50 V tomto ohledu je třeba uvést, že zjištění Soudního dvora provedené v bodě 10 uvedeného rozsudku, podle kterého je status francouzských zámořských departmentů vymezen v první řadě odkazem na francouzskou ústavu, která stanoví, že tyto departmenty jsou nedílnou součástí Francouzské republiky, je třeba říst v jeho kontextu, jelikož se týká výkladu čl. 227 odst. 1 Smlouvy o EHS, podle kterého se tato Smlouva vztahuje na celou „Francouzskou republiku“ (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 10. října 1978, Hansen & Balle, 148/77, EU:C:1978:173, bod 9). Tímto upřesněním tak Soudní dvůr mnil pouze uznat, že zmíněné departmenty tvoří součást uvedeného členského státu a že unijní právo se po uplynutí dvou let uvedených v odst. 2 uvedeného článku 227 bez dalšího použije na tato území, jelikož tvoří nedílnou součást tohoto členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. října 1978, Hansen & Balle, 148/77, EU:C:1978:173, bod 10).

51 Je nesporné, jak vyplývá z bodu 31 tohoto rozsudku, že unijní právo se použije na Gibraltar nikoliv proto, že tvoří součást Spojeného království, ale na základě čl. 355 bod 3 SFEU.

52 Z druhé pokud jde o status Gibraltaru podle mezinárodního práva, je nesporné, že Gibraltar patří na seznam nesamosprávných území ve smyslu článku 73 Charty Spojených národů.

53 V této souvislosti vláda Gibraltaru tvrdí, že přijetí takového výkladu, jaký byl zvolen v bodě 43 tohoto rozsudku, by ohrozilo status tohoto území v mezinárodním právu a zejména by bylo v rozporu s rezolucí 2625 (XXV) ze dne 24. října 1972, přijatou Valným shromážděním Spojených národů, podle níž má mít území kolonie samostatný status oddělený a odlišný od statusu území státu, který ji spravuje.

54 Uvedený výklad čl. 355 odst. 3 SFEU ve spojení s článkem 56 SFEU nemá žádný dopad na status území Gibraltaru podle mezinárodního práva, jelikož pouze objasňuje, že vzhledem k tomu, že se unijní právo vztahuje na toto území, jakožto na evropské území, za jehož zahraniční vztahy převzal odpovědnost členský stát, a sice Spojené království, poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými v Gibraltaru osobám usazeným ve Spojeném království je z pohledu unijního práva situací, jejíž všechny prvky se nacházejí uvnitř jediného členského státu. Tento výklad tak nelze chápat v tom smyslu, že ohrožuje oddělené a odlišné postavení Gibraltaru.

55 V tomto kontextu je třeba dodat, že předkládající soud pouze uvedl, že nový daňový režim

dotčený ve věci v původním řízení se použije bez rozdílu na státní příslušníky dotčeného členského státu a na státní příslušníky ostatních členských států, a neuvedl, jak vyžaduje článek 94 jednacího řádu Soudního dvora, další konkrétní skutečnosti, na jejichž základ lze konstatovat vazbu mezi předmětem sporu ve věci v původním řízení a článku 56 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 55).

56 Z výše uvedených úvah vyplývá, že na první otázku je třeba odpovědět tak, že čl. 355 odst. 3 SFEU ve spojení s článkem 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými v Gibraltaru osobám usazeným ve Spojeném království je z pohledu unijního práva situací, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu.

Ke druhé a třetí otázce

57 S ohledem na odpověď podanou na první otázku není namístě odpovídat na druhou a třetí otázku.

K nákladem řízení

58 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 355 odst. 3 SFEU ve spojení s článkem 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými v Gibraltaru osobám usazeným ve Spojeném království je z pohledu unijního práva situací, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu.

Podpisy.

* Jednací jazyk: angličtina.